



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
**ΙΚΑ** ΙΔΡΥΜΑ  
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ  
ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ  
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ  
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 16, 102 41, Αθήνα

Αθήνα 22-4-2014

Αριθμ. πρωτ. 8845

**ΑΤΟΜΙΚΗ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ**  
**143/2014**

Αριθμ. ερωτ. : Α11/141/4-9-2013 έγγραφο Δ/σης Παροχών, Τμήμα  
Παροχών Ασθένειας ΙΚΑ-ΕΤΑΜ.

Περίληψη ερωτήματος: Ερμηνεία και εφαρμογή άρθρου 53 παρ. 2 Α.Ν  
1846/51, όταν ασφαλισμένος ή συνταξιούχος ποιήται αυτός ή μέλος της  
οικογενείας του κατάχρηση των παροχών των κλάδων ανεργίας και ασθευείας  
εις χρήμα και εις είδος.

-----  
1. Σύμφωνα με το άρθρο 53 του ΑΝ 1846/1951 :

« 1. Ο ησφαλισμένος ή ο συνταξιούχος, εάν δια δικαστικής  
αποφάσεως τιμωρηθή διάδίκημα σχέσιν έχον προς την ασφάλισιν,  
διαπραχθέν εις βάρος του ΙΚΑ ή του πάσης φύσεως προσωπικού αυτού,  
δύναται να στερήται διά αποφάσεων των δια Κανονισμού ορισθησομένων  
οργάνων, των εις χρήμα παροχών της ασφαλίσεως εν όλω ή εν μέρει , επί  
χρόνον ουχί μακρότερον των τριών μηνών. Ο ούτω στερούμενος των  
παροχών ησφαλισμένος δεν απαλλάσσεται κατά τον χρόνο της στερήσεως,  
του βαρύνοντος αυτόν, συμφώνως τω άρθρω 25 τμήματος των εισφορών.

2. Ο ησφαλισμένος ή ο συνταξιούχος, εάν ποιήται, αυτός ή μέλος της  
οικογενείας του, κατάχρησιν των παροχών των κλάδων ανεργίας και  
ασθευείας εις χρήμα και εις είδος ,δύναται να στερηθή των απ'αυτών  
δικαιωμάτων του επί χρόνον ουχί μακρότερον των 3 μηνών , κατά τας  
διατάξεις κανονισμού. Δια τον εκ της αιτίας ταύτης στερούμενον των παροχών

της ασφαλίσεως ησφαλισμένον, ισχύουσι αι διατάξεις του τελευταίου εδαφίου της προηγουμένης παραγράφου».

Εξ άλλου σύμφωνα με το άρθρο 281 ΑΚ : «η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος».

Επίσης σύμφωνα με τα άρθρα του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας : 312: «1. Το περιεχόμενο της απόφασης αποτελεί πλήρη απόδειξη για ό,τι αφορά την εμφάνιση και την εκπροσώπηση των διαδίκων, για την προβολή προφορικά στο ακροατήριο ισχυρισμών και την υποβολή αιτήσεων καθώς και για τη γνώμη που έχει εκφέρει το δικαστήριο .2. Η κατά την παράγραφο 1 αποδεικτική δύναμη του περιεχομένου της απόφασης μπορεί να ανατραπεί με το πρακτικό της συζήτησης ή με την προσβολή της απόφασης ως πλαστής», 438: «έγγραφα που έχουν συνταχθεί κατά τους νόμιμους τύπους από δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό ή πρόσωπο που ασκεί δημόσια υπηρεσία ή λειτουργία αποτελούν πλήρη απόδειξη για όλους ως προς όσα βεβαιώνονται στο έγγραφο ότι έγιναν από το πρόσωπο που συνέταξε το έγγραφο ή ότι έγιναν ενώπιον του, αν το πρόσωπο αυτό είναι καθύλην και κατά τόπον αρμόδιο να κάνει αυτή τη βεβαίωση . Ανταπόδειξη επιτρέπεται μόνον με προσβολή του εγγράφου ως πλαστού», 440 ~~cc~~ τα έγγραφα που αναφέρονται στα άρθρα 438 και 439 αποτελούν πλήρη απόδειξη για όλους ως προς όσα βεβαιώνονται σ'αυτά, την αλήθεια των οποίων ώφειλε να διαπιστώσει εκείνος που έχει συντάξει το έγγραφο . Επιτρέπεται όμως αναπόδειξη».

II. Η εισηγητική έκθεση του ΑΝ 1846/1951 σε διάφορα σημεία αναφέρεται στην οργάνωση του όλου ΘΕΣΜΟΥ της κοινωνικής ασφάλισης.

Εξ άλλου η απαγόρευση της καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος, από τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, που αποτελεί την πιο θεμελιώδη διάταξη του αστικού δικαίου, αφού είναι ο καταλύτης της άσκησης του δικαιώματος, που στη συγκεκριμένη περίπτωση μπορεί να δημιουργεί κατάσταση αντίθετη προς το δίκαιο, υπαγορεύτηκε από την ανάγκη της κοινωνικής δικαιοσύνης ,η οποία είναι ο συντελεστής της εκπλήρωσης της κοινωνικής λειτουργίας του δικαιώματος. Η απόλυτη ελευθερία στην άσκηση του δικαιώματος, για την εξυπηρέτηση του, βρίσκεται σε αντίθεση με την αποστολή του, που συνδέεται και επηρεάζεται από τη φύση , έκταση και αξία των συμφερόντων εκείνου κατά του οποίου προβάλλεται η άσκηση ή του

κοινωνικού συμφέροντος .Η οριοθέτηση της άσκησης του δικαιώματος , με τον περιορισμό της ελευθερίας της στο όριο σύγκρουσης με τα πιο πάνω συμφέροντα, επιτελεί οριακή αποστολή στο δίκαιο, γιατί παραμερίζει το ατομικό συμφέρον στο σκοπό εξυπηρέτησης και διασφάλισης ενός άλλου συμφέροντος ,που επιβάλλει το περί δικαίου αίσθημα και έτσι το δίκαιο ικανοποιεί το ίδιο το δίκαιο, όπως επιτάσσει η αποστολή του και πρέπει να στοχεύει , για να υφίσταται πάντοτε η ασφάλεια δικαίου, η τόσο αναγκαία για ομαλή εξέλιξη των θεσμών, της κοινωνικής συμβίωσης και των συναλλαγών. Η υπέρβαση των ορίων που επιτάσσει η διάταξη συνιστά την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ,η οποία αποτελεί γενική ρήτρα με χαρακτήρα κατευθυντήριας αρχής.

Κατά την έννοια της διάταξης για να θεωρηθεί η άσκηση δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των διαγραφόμενων ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος ,δηλαδή καθαρά αντικειμενικά κριτήρια, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιοδόχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν από άλλα περιστατικά, που καθιστούν μη ανεκτή την άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Αδιάφορο είναι ποια είναι τα κίνητρα για την άσκηση του δικαιώματος ή αν η κατάχρηση είναι απότοκος ή όχι υπαίτιας συμπεριφοράς του δικαιούχου και συνεπώς αρκεί ότι αντικειμενικά, κατά την άσκηση του δικαιώματος, υπάρχει προφανώς υπέρβαση των ορίων των άνω κριτηρίων.

Η διάταξη έχει έντονο χαρακτήρα κανόνα δημόσιας τάξης , καθόσον στοιχεύει στη καταπολέμηση της ανηθικότητας και της κακοπιστίας, και συνεπώς δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ιδιωτικής βούλησης εφαρμογής ή μη.

Η ρήτρα για την κατάχρηση δικαιώματος στοχεύει στην κάλυψη των κενών της νομοθεσίας που αναφέρεται στα δικαιώματα αλλά συγχρόνως επιτελεί και μια πιο πλατιά αποστολή στην εξισορρόπηση της αντίθεσης των συμφερόντων ,στην αποκατάσταση της κοινωνικής ισορροπίας που έχει διασαλευθεί , η οποία επιτυγχάνεται με την κατάλληλη από το δικαστή ερμηνεία της σχετικής διάταξης. Έχει ηθική και κοινωνική έννοια και προς τους δυο αυτούς πόλους βρίσκεται η κατεύθυνση της. Είναι ηθική, όπως

υποστηρίζεται ,γιατί χωρίς να υποκαθιστά την ηθική στη θέση του δικαίου, αποβλέπει στην αποτροπή της μεταξύ τους σύγκρουσης και είναι κοινωνική γιατί στοχεύει στην αποτροπή των συγκρούσεων ανάμεσα στο ατομικό και κοινωνικό συμφέρον και τη σύγκλιση τού μεταξύ τους κενού.

Κατάχρηση υπάρχει ,όταν η άσκηση του δικαιώματος υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη , ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος . Δηλαδή ο νόμος για την οριοθέτηση άσκησης του δικαιώματος θέτει αντικειμενικά κριτήρια, τα οποία συνιστούν αόριστες νομικές έννοιες. Η **έννοια** της αντικειμενικής **καλής πίστης** υποδηλώνει όπως σε άλλες διατάξεις του Α.Κ (π.χ. 197, 200, 288 κ.α) , την απαιτούμενη στις συναλλαγές ευθύτητα, εντιμότητα και αξιοπιστία ανάμεσα στα συναλλασσόμενα μέρη που υπαγορεύεται από τις ανάγκες της κοινωνικής σύμβασης ενώ η έννοια **των χρηστών ηθών** υποδηλώνει τις αντιλήψεις περί ηθικής του χρηστού και εμφρόνως σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου, δηλαδή την απαιτούμενη στην κοινωνία ηθική συμπεριφορά, η οποία κρίνεται με βάση μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο και τοπική περιοχή και ενδεχομένως για συγκεκριμένη έννομη σχέση. Η έννοια των χρηστών ηθών είναι στενότερη από την έννοια της καλής πίστης, αφού η τελευταία περιλαμβάνει την πρώτη γι' αυτό η αναφορά στα χρηστά ήθη στην προκείμενη διάταξη αποτελεί πλεονασμό και ο κανόνας γι' αυτήν τέθηκε προφανώς για να δώσει ο νομοθέτης μεγαλύτερη έμφαση στη σπουδαιότητα και τη μεγάλη σημασία της διάταξης του άρθρ. 281 στο όλο πλέγμα του δικαίου. Ο τρίτος περιορισμός αναφέρεται στον κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος και διαζευκτικά στον οικονομικό σκοπό αυτού. Η διάκριση του σκοπού του δικαιώματος σε κοινωνικό ,ο οποίος αναφέρεται στο γενικότερο από την άσκηση συμφέρον του κοινωνικού συνόλου ,για ισορρόπηση των αντιθέσεων μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και ηθική, πνευματική και σωματική ανάπτυξη των πολιτών και την πρόοδο αυτών ως λαού και έθνους και σε οικονομικό , που αναφέρεται στο οικονομικό συμφέρον του ασκούντος το δικαίωμα ,αποτελεί μάλλον πλειονασμό. Το συμφέρον του προσώπου, υπέρ του οποίου το δικαίωμα ,δε συμπίπτει κατά κανόνα με το συμφέρον άλλων προσώπων ή του κοινωνικού συνόλου ,ώστε ο σκοπός που ορίζεται στη διάταξη να μπορεί να θεωρηθεί κοινωνικός και να ταυτιστεί επομένως ,με τον «κοινωνικό σκοπό» της ΑΚ 281. Η άσκηση του δικαιώματος όμως πρέπει

να σεβαστεί τον κανόνα εξυπηρέτησης κάποιου γενικότερου κοινωνικού σκοπού δημοσίου συμφέροντος .Γι' αυτό ορθότερο είναι να γίνεται λόγος απλώς περί σκοπού του δικαιώματος .Στους περιορισμούς άσκησης του δικαιώματος ο νομοθέτης προσθέτει τη λέξη «προφανώς» με την οποία φαίνεται να τίθεται περιορισμός στους περιορισμούς που προαναφέρθηκαν. Η υπέρβαση των ορίων της ΑΚ 281 είναι προφανής ,δηλαδή έκδηλη όταν προκαλείται η εντύπωση έντονης αδικίας σε σχέση με το όφελος του δικαιούχου από την άσκηση του δικαιώματος . Με την προσθήκη αυτή παρέχεται η δυνατότητα στον εφαρμοστή του δικαίου να δεχθεί ότι υπάρχει υπέρβαση των παραπάνω ορίων άσκησης του δικαιώματος αλλά να απορρίψει τη βασισμένη σε αυτήν αγωγή η ένσταση κατάχρησης δικαιώματος γιατί η υπέρβαση δεν είναι προφανής. Αληθές είναι ότι με τον περιορισμό αυτό μπορεί να δημιουργηθούν υποκειμενικές και αυθαίρετες λύσεις. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι αναφέρεται το «προφανώς» στην απόδειξη, δηλαδή ότι απαιτείται πλήρης απόδειξη των πραγματικών περιστατικών που την θεμελιώνουν (Ολ. ΑΠ 62/1990 Δ/νση 35/501, ΑΠ 156/97 Δ/νση 38/1547, ΑΠ 326/95 ΕΕΝ 1996/270, ΑΠ 591/92 Δ/νση 35/77, ΑΠ 1105/91 Δ/νση 53/1465).

Εξ άλλου η απαγορεύουσα την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος διάταξη του άρθρ. 281 ΑΚ αναφέρεται στην άσκηση ιδιωτικών δικαιωμάτων και διαφέρει από την κατάχρηση εξουσίας,ως όρο του διοικητικού δικαίου, η οποία υπάρχει οσάκις η πράξη φέρει μεν τα στοιχεία της νομιμότητας όπως ουσιαστική συμφωνία προς το νόμο, νόμιμο τρόπο, νόμιμες προϋποθέσεις, αρμοδιότητα του οργάνου που εξέδωσε αυτήν, κίνησή του εντός της διακριτικής προς ενέργεια ευχέρειας ,εμφανίζει όμως εκτροπή από τον ηθελημένο από το νομοθέτη σκοπό. Η για κατάχρηση δικαιώματος όμως διάταξη έχει ευρύτερο περιεχόμενο και η εφαρμογή της στο δημόσιο δίκαιο θα μπορούσε να περιλάβει τις κυριότερες περιπτώσεις κατάχρησης εξουσίας αλλά ακόμη και περιπτώσεις υπέρμετρης χρήσης ή γενικά κακής χρήσης της διακριτικής εξουσίας , τις οποίες η θεωρία του διοικητικού δικαίου διαχωρίζει σαφώς από την κατάχρηση εξουσίας. Η αναγραφή της ρήτρας του άρθρ. 281 ΑΚ στον Αστικό Κώδικα και η αναφορά της στην άσκηση των ιδιωτικών δικαιωμάτων δεν σημαίνει ότι ανήκει αποκλειστικά στον έννοιολογικό χώρο του ιδιωτικού δικαίου και συνεπώς ότι αποκλείεται η εφαρμογή του στο δημόσιο δίκαιο. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αρχή της ενότητας της έννομης

τάξης, η οποία αποτελεί την κοινή πηγή κάθε δικαιώματος, επιβάλλει την κατ'αναλογίαν εφαρμογή του και στο δημόσιο δίκαιο. Την αναλογία επιβάλλει ακόμη η ενυπάρχουσα στη διάταξη του άρθρ. 281 ΑΚ. βασική ιδέα, δηλαδή ο νομοθετικός λόγος της, με πνεύμα κοινωνικής λειτουργίας και συνεπώς κατ'αποτέλεσμα προς το δημόσιο συμφέρον άσκησης των δικαιωμάτων, του οποίου η ιδέα στο δημόσιο δίκαιο αναμφίβολα πρυτανεύει, αφού κατά πρώτο λόγο στον κλάδο αυτού του δικαίου προέχει η προάσπιση και ικανοποίηση του δημόσιου συμφέροντος. Αλλωστε όλα τα δικαιώματα πρέπει να έχουν κοινωνική αποστολή γιατί μόνο με την κοινωνική λειτουργία των δικαιωμάτων εξυπηρετείται και το γενικότερο κοινωνικό συμφέρον. Ο κίνδυνος καταχρηστικής άσκησης της εξουσίας από το κράτος και τους άλλους φορείς δημόσιας εξουσίας είναι μεγαλύτερος και ευχερέστερος παρά από την πλευρά των ατόμων και για την αποτροπή αυτού του κινδύνου, τον φραγμό στη δύναμη του κρατικού μηχανισμού, δικαιολογείται η επέκταση της εφαρμογής της ΑΚ 281 στο δημόσιο δίκαιο. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο εννοιολογικός χώρος του δικαίου έχει διακρίσεις οι οποίες όμως, με την πάροδο του χρόνου από την ανέλιξη της κοινωνικής ζωής, στενεύουν. Η δημοσιοποίηση του ιδιωτικού δικαίου σε πολλούς τομείς αποτελεί ένα πρόσθετο επιχείρημα υπέρ της επέκτασης του άρθρ. 281 ΑΚ στο δημόσιο δίκαιο. Το δικαϊκό οικοδόμημα στεγάζει όλο τον εννοιολογικό χώρο του δικαίου και ορισμένοι κανόνες που διέπουν το οικοδόμημα, για να μπορεί να σταθεί μπροστά στο κοινωνικό σύνολο, δεν αφορούν μόνο ορισμένα τμήματα του δικαίου αλλά όλο το δίκαιο. Υπέρ της ανωτέρω εφαρμογής της ΑΚ 281 συνηγορεί, εξ άλλου, η αιτιολογική έκθεση του Αστικού Κώδικα, καθόσον στο από 17-12-1937 υπόμνημα του Γ. Μπαλή τονίζεται ότι οι διατάξεις των γενικών αρχών, του ενοχικού δικαίου και άλλου μέρους του ΑΚ «είναι περιορισμένοι να καλύψουν ου μόνον τας καθαρὰς αστικές σχέσεις ... , αλλά και τας εμπορικές συναλλαγὰς ἐτι δε και σχέσεις δημοσίου δικαίου, δι' ας κατ'ανάγκην και μοιραίως το τελικόν καταφύγιον, ελλείψει ειδικωτέρων ορισμών, θα είναι ο Αστικός Κώδιξ». Η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ έχει έντονο χαρακτήρα κανόνα δημόσιας τάξης (ΑΠ 1565/1997 Δ/νη 39/1236, ΑΠ 921/96 Δ/νη 38/805), (βλ. και Β. Βαθρακοκόλη Ερμ. ΑΚ τόμος Α'. Γενικές Αρχές υπό το άρθρο 281).

Εξ άλλου η ΑΚ 281 καλύπτει και την άσκηση των λειτουργικών δικαιωμάτων. Κατά την εκτίμηση της καταχρηστικής άσκησης των

λειτουργικών δικαιωμάτων ,πρέπει να λαμβάνεται ιδιαίτερος υπόψη και ο σκοπός τον οποίο εξυπηρετούν. Για παράδειγμα ,η άσκηση του δικαιώματος της γονικής μέριμνας ενδέχεται να είναι καταχρηστική ,αν βλάπτει το συμφέρον του τέκνου και ιδίως αν έχει αρνητική επίδραση στην ανάπτυξη και στη διαμόρφωσή του.

Γίνεται ορθώς δεκτό ότι η ΑΚ 281 καλύπτει και την περίπτωση κατάχρησης θεσμού . Ως κατάχρηση θεσμού εννοείται η χρησιμοποίηση ορισμένου θεσμού για την εξυπηρέτηση κάποιου σκοπού που δεν εντάσσεται στους σκοπούς που κατά την αντίληψη της έννομης τάξης ο θεσμός αυτός υπηρετεί ή ενός σκοπού που αποδοκιμάζεται από την έννομη τάξη.

Η κατάχρηση θεσμού έχει κυρίως σημασία στο πλαίσιο των νομικών προσώπων ,όταν το νομικό πρόσωπο χρησιμοποιείται ως παρένθετο πρόσωπο με σκοπό την καταστρατήγηση κανόνων δημόσιας τάξης , την αθέτηση συμβατικών υποχρεώσεων ή τη δόλια πρόκληση ζημίας σε τρίτους (βλ. Α. Γεωργιάδης Γενικής Αρχής Α.Κ. 3<sup>ος</sup> Εκδ.).

Τέλος εκ του συνδυασμού των άρθρων 438 και 440 Κ. Πολ.Δικ. προκύπτει ότι, τα κατά τους νόμιμους τύπους συντασσόμενα έγγραφα υπό αρμοδίου καθ'ύλην και κατά τόπον δημοσίου υπαλλήλου ή προσώπου ασκούντος δημοσίαν υπηρεσίαν ή λειτουργίαν αποτελούν πλήρη απόδειξιν έναντι πάντων, μέχρι μεν της προσβολής των ως πλαστών, περί παντός βεβαιουμένου εν αυτοίς ως γενομένου υπό του συντάξαντος το έγγραφο ή ενώπιον αυτού, μέχρι δε ανταποδείξεως, ως προς τα εν αυτοίς βεβαιούμενα, των οποίων την αλήθεια ώφειλε να διαπιστώσει ο συντάξας το έγγραφο. Τοιαύτην αποδεικτικήν δύναμιν έχουν και τα παρά των υπαλλήλων του ΙΚΑ συντασσόμενα έγγραφα ως προς τα αφορώντα την ασκουμένην παρά τούτου κοινωνική ασφάλισιν (βλ. ΑΠ 405/1977 Ε. Εργ. Δ. 1977, 673, βλ. και Α. Τάχος Ερμ. Κωδ. Διοικ. Διαδ. Δ'έκδοση, σελ. 539 επ, καθώς και Κεραμεύς – Κονδύλης Ερμ. Κ. Πολ. Δικ. υπό το άρθρο 438).

III. Από την ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των ως άνω αναπτυχθέντων προκύπτει ότι , η παρ' οιουδήποτε καταχρηστική άσκηση παροχών, άγει σε στέρηση των επ'αυτών δικαιωμάτων του, αφού στην έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ ανάγεται και ο όλος θεσμός της κοινωνικής ασφάλισης, την κατάχρηση δε αυτήν δύναται να διαπιστώσει, συντάσσοντας άμεσα σχετικό έγγραφο, ο αρμόδιος καθ'υλην και κατά τόπον υπάλληλος του

Το  
ή το  
όργανο  
Το  
2

ΙΚΑ-ΕΤΑΜ , ανεξάρτητα από την έκδοση δικαστικής απόφασης, αφού λάβει υπόψη του τα ειδικά δεδομένα της κάθε περίπτωσης, δεδομένου ότι ο καθορισμός του ορίου στερήσεως παροχών ~~α~~ απόκειται εκάστοτε εις την κρίσιν του αποφασίζοντος την στέρηση οργάνου, αναλόγως των ειδικών δεδομένων εκάστης περιπτώσεως.

Η Νομικός Σύμβουλος ΝΣΚ

